

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2014. szeptember hó 29. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2014. évi március hó 12. napján kihirdetett 1.B.580/2013/12. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A vádlott cselekményeit

1 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének (1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés) és

1 rb. adócsalás büntettének (1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (2) bekezdés) m i n ő s í t i.

A szabadságvesztés büntetés mértékét 2 (kettő) év 6 (hat) hónap börtönbüntetésre enyhíti.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megjelölését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 10.160 (Tízezer-egyszázhatvan) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

A vádlottat az első fokon eljáró törvényszék költségvetési csalás büntettében (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont és (4) bekezdés a) pontja) és költségvetési csalás büntettében (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdés a) pontja) találta bűnösnek és halmazati büntetésül 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

Akként rendelkezett, hogy a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltése után a vádlott feltételes szabadságra bocsátható. 56.792.057 Ft erejéig vagyonekobzást rendelt

el a vádlottal szemben és kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést. Az ítéletet az ügyész tudomásul vette.

A fellebbviteli főügyészség átiratában úgy ítélte meg, hogy tévedett a törvényszék, amikor a vádlott cselekményeinek elbírálásakor a 2012. évi C. törvény rendelkezéseit alkalmazta kizárólag azon okból, hogy a vádlott számára a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége kedvezőbb és nem volt figyelemmel arra, hogy terhére a rendszeres haszonszerzés céljából történő elkövetés megállapítható, amely az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazása esetén súlyosabb büntetési tételhez vezetne, ezért a vádlottal szemben az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény alkalmazását indítványozta, ezen túl az ítélet helybenhagyását.

A vádlott és védőjének fellebbezése folytán az ítélőtábla a törvényszék ítéletét a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a meghozatalát megelőző eljárással együtt.

A nyilvános ülésen a védő a bizonyítás továbbfejlesztését indítványozta és becsatolta a vámhivatal 5 db határozatát, melyben ... (...) 5 db gépjármű után regisztrációs adó megfizetésére kötelezte, egyben közölte, hogy a vádlott vallomást kíván tenni.

A fellebbviteli főügyészség nyilvános ülésen jelen lévő képviselője a bizonyítási indítvány elutasítását indítványozta.

Az ítélőtábla a később kifejtettek alapján a bizonyítás továbbfejlesztését nem találta indokoltnak és az ügyet nyilvános ülésen érdemben elbírálta.

A védő a büntetés enyhítésére irányuló jogorvoslatát fenntartotta, a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal ugyancsak fenntartotta.

A felülbírálat során az ítélőtábla megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok sérelme nélkül eljárva ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és a Be. 352. § (1) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól mentes, megalapozott tényállást állapított meg.

A vádbeli időszakra eső, a ...-t a vámhivatalnak az 5 db gépjármű után járó regisztrációs adó befizetésére kötelező határozata az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást érdemben nem befolyásolta, ezért a bizonyítási indítványt a tényállás megalapozottságára tekintettel az ítélőtábla elutasította.

A vádlott az utolsó szó jogán arra hivatkozott, hogy lényegében a vállalkozáshoz egy barátja biztosította az anyagi fedezetet, az egyes számlák kiegyenlítéseként átutalt összeget neki szinte azonnal fel kellett venni és barátjának átadni, továbbá nem minden jogügylet mögött volt valós gazdasági tevékenység.

A törvényszék rögzítette, hogy a vádlott a tárgyalási szakban élt a hallgatás jogával, a tanúk vallomására sohasem tett észrevételt, semmilyen elmondanivalója nem volt (ítélet 5. oldal 7. bekezdés), azonban az elsőfokú bíróságnak rendelkezésre állt az APEH Észak-alföldi Regionális Igazgatóságán tett nyilatkozata.

Az utolsó szó jogán előadottakkal már a törvényszék is foglalkozott (ítélet 6. oldal 7. bekezdés, 7. oldal 1. bekezdés). Eljárása során igen körültekintően vizsgálta a vádlott tevékenységét és helytállóan állapította meg, hogy a vádlott a ... (csupán megjegyzi az ítélet tábla, hogy a betéti társaság neve kétféleképpen került rögzítésre, a helyes elnevezése ...) egyedüli üzletvezetésre jogosult tagja a vádlott volt, a bankszámla felett csakis ő rendelkezett és az ítéleti tényállásban rögzített értékesítések megtörténtek.

Mindezek alapján törvényesen vont következtetést az első fokon eljáró bíróság a vádlott büntetőjogi felelősségére, azonban tévedett, amikor az elbíráláskor hatályos Büntető Törvénykönyv rendelkezéseit alkalmazta.

E körben a másodfokú bíróság osztotta a fellebbeviteli főügyészség álláspontját.

A Btk. 2. §-ának vizsgálatakor a törvényszék csupán arra volt figyelemmel, hogy a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezések az elbíráláskor valóban kedvezőbbek a vádlott számára, azonban összhatását tekintve - figyelemmel arra, hogy a rendszeres anyagi haszonszerzés céljából történt elkövetés megállapítható - a jelen szabályozás szerint a vádlottnak a 2009. IV. negyedétől folyamatosan 2011. I. negyedévével bezárólag tartó cselekménye a Btk. 396. § (1) bekezdés, (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő folytatólagosan, üzletszerűen elkövetett költségvetés csalás büntette lenne, melynek büntetési tétele 5-től 10 évig terjedő szabadságvesztés.

Fentiekből következően az elkövetéskori anyagi jogszabályok kedvezőbbek a vádlott számára, mivel ekkor az üzletszerűség nem minősítő körülmény, hanem súlyosító körülményként volt értékelhető. Emellett a vádlott cselekményeit folytatólagosan valósította meg.

Észlelte az ítélet tábla, hogy a 2012. évi C. törvény alkalmazásával a törvényszéknek szabadságvesztést kellett volna kiszabni, és ezt követően rendelkezni a büntetés-végrehajtási fokozatról, illetve pontatlan a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezés is.

Az ítélet tábla a kifejtettek alapján a vádlott cselekményeinek megítélésakor az 1978. évi IV. törvényt alkalmazta és bűnösségét folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette (1978. évi IV. törvény 310. § (1), (4) bekezdés) és adócsalás büntetében (1978. évi IV. törvény (1), (2) bekezdés) állapította meg. A folytatólagosság megállapítása az 1978. évi IV. törvény 12. § (2) bekezdésén alapszik.

A büntetés kiszabása körében irányadó bűnösségi körülményeket a törvényszék túlnyomórészt feltárta és javarészt helyesen értékelte. További súlyosító körülmény a folytatólagosság és az 1978. évi IV. törvény 137. § 9. pontja szerinti üzletszerűség, azonban az ítélet tábla alaposnak találta az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezést és a

tekintélyes időmúlást nagyobb nyomatékkel értékelve az 1978. évi IV. törvény 85. §-a alapján kiszabott halmazati büntetést, amely az 1978. évi IV. törvény 43. § a) pontja alapján börtönbüntetés tartamát 2 év 6 hónapra mérsékelte. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása az 1978. évi IV. törvény 62-63. §-án alapszik.

Az ítélet tábla az 1978. évi IV. törvény 37. és 83. §-ában írtak hatályosulása érdekében elegendőnek találta a vádlottal szemben a fenti mérsékelt tartamú börtönbüntetés alkalmazását.

A vagyonelkobzás az 1978. évi IV. törvény 77/B. § (1) bekezdés a) pontja alapján történt.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának a rendelkező részben történő rögzítését az 1978. évi IV. törvény nem írta elő, így ennek megállapítása a rendelkező részből mellőzendő. A vádlott az elkövetéskori törvény alkalmazása alapján büntetése háromnegyed része kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra az 1978. évi IV. törvény 47. § (1), (2) bekezdés II. fordulata alapján.

Tekintettel arra, hogy az ítélet tábla a másodfokú eljárásban az 1978. évi IV. törvény alkalmazásáról döntött, az elsőfokú bíróság ítéletének a 2012. évi C. törvény jogszabályhelyeire történő utalás ugyancsak mellőzendő.

Az ítélet tábla a fentiek alapján a Be. 372. § (1) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a jelzett körben megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helyben hagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

Debrecen, 2014. szeptember 29.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 1.B.580/2013/12. sz. ítélete a másodfokú bíróság határozatában írt változtatással 2014. szeptember hó 29. napján jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2014. szeptember 29.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke